

PREMIS RAMON LLULL 2006

JOSEP ORLANDIS ROVIRA (Palma, 1918)

Historiador i prevere. Va ser catedràtic d'història del dret espanyol amb tan sols vint-i-quatre anys a la Universitat de Saragossa. Va ser el primer degà de la Facultat de Dret Canònic de la Universitat de Navarra i primer director de l'Instituto de Historia de la Iglesia.

És especialista en la història de l'església i la problemàtica religiosa i cultural contemporània, sobre les quals ha escrit un important nombre d'assaigs, com ara La vocación cristiana del hombre de hoy, El espíritu de verdad, o Historia y espíritu. En els darrers vint-i-cinc anys ha publicat diferents síntesis de la història de l'església, entre les quals destaca La iglesia católica en la segunda mitad del s. XX. L'antiguitat tardana i l'edat mitjana també han estat objecte de sengles llibres.

És autor de quatre llibres de memòries que tenen interès per a la historiografia jurídica. Orlandis és considerat un home clar, que treballa amb un ordre i una sistemàtica que el fan destacar entre els historiadors.

El 1999, fou investit acadèmic de l'Acadèmia Mallorquina d'Estudis Genealògics, Heràldics i Històrics.

RAFEL MARÍ LLACER (Santanyí 1898 – Sant Antoni de Portmany 1984) (A títol pòstum)

Empresari turístic. Fill de pare eivissenc i mare mallorquina, era el segon de sis germans. En la seva joventut emigrà a l'Argentina, on exercí diferents oficis, i en retornar a Eivissa, es dedicà al transport de peix entre Sant Antoni i Vila.

El 1926 començà l'explotació d'una tenda de queviures i de la Fonda Esmeralda, d'on era el cuiner i forner. Es va casar amb Margalida Portas Marí i junts tingueren la bona idea de comprar uns terrenys a la platja de s'Arenal de Sant Antoni, on invertiren l'empresada de l'esposa.

La seva intuïció empresarial els dugué a construir un hotel, Ses Savines, inaugurat l'any 1935, amb onze habitacions i sis treballadors. Al llarg dels durs anys de la Guerra Civil es dedicà més a la restauració que a l'allotjament. Llavors arribaren els primers turistes: alemanys, catalans i francesos. Ses Savines fou objecte de diferents ampliacions que elevaren el nombre d'habitacions a 155. La seva nissaga ha continuat i ha ampliat el patrimoni hoteler.

CRISTÒFOL VENY MELIÀ (Porreres, 1925)

Arqueòleg i prevere. El 1940 ingressà a la congregació dels Missioners dels Sagrats Cors i el 1949 s'ordenà de prevere. El 1960 es llicencià en filosofia i lletres per la Universitat Complutense de Madrid, on es doctorà el 1965 amb la tesi *Las cuevas sepulcrales del bronce antiguo de Mallorca*, publicada el 1968.

Ha estat professor de la Universitat Complutense de Madrid (1967-68); bibliotecari del Museu Arqueològic Nacional de Madrid (1970-79); col•laborador científic del Centre Superior d'Investigacions Científiques; secretari (1980) i director (1981-85) de l'Institut Espanyol de Prehistòria, i director del Museu de Lluç (des de 1990).

Entre 1945-86, dirigí nombroses excavacions, com les de la cova de sa Cometa des Morts (Escorca) i la cova de Son Maimó (Petra), i participà en les excavacions de la necròpolis de Son Real (Santa Margalida) i la cova de Massana (Campanet). També ha excavat a Menorca, a les navetes de sa Cova, de Son Morell Gran, de Binimaimut i Calescoves. A més, dirigí una campanya de l'excavació submarina de les restes del Sec (1972).

Fou director de les revistes *Trabajos de Prehistoria* (1981-89) i *Lluç* (1962-63). És autor de *Corpus de las inscripciones baleáricas hasta la dominación árabe* (1965) i *La necròpolis protohistòrica de Cales Coves* (1982). Ha col•laborat en les revistes especialitzades *Archivo Español de Arqueología*, *Bolletí de la Societat Arqueològica Lul•liana*, *Classical Folia*, *Empúries*, *Iberia*, *Noticario Arqueològic Hispánico*, *Randa* i *International Archäologie*.

JOAN GUASCH MARÍ, Can Bernat Vinya (Sant Josep, 1923)

Empresari turístic. Pertany a aquesta casta d'homes emprenedors fets a si mateixos. Als 14 anys va deixar l'escola per dedicar-se a la feina del camp. Des del bar Can Bernat Vinya, situat a la plaça de l'Església de Sant Josep, obert pels seus padrins, va desenvolupar una xarxa de negocis estretament relacionats amb el món turístic.

Quan gairebé era un nin, fundà la seva primera empresa, dedicada a la compra de productes agrícoles als pagesos per vendre'ls als majoristes.

Devers els 20 anys donà una altra passa en obrir la línia d'autocar que unia Sant Antoni, Sant Josep i Vila: la *Compañía de Autobuses*. Més tard creà *Serveis de Transports*.

Li varen seguir una sèrie de restaurants amb barbacoa pensats per als banquets i les nits d'esbarjo dels turistes, on se servien àpats acompanyats d'espectacles. Eren anys en què tan aviat conduïa autobusos, com feia de guia, cuiner o cambrer.

També s'introduí en el mercat de les agències de viatges.

JOSEP COLOMAR JUAN (Sant Carles, Santa Eulàlia des Riu, Eivissa, 1932)

Empresari i director hotelier. L'any 1952 comença a treballar a l'Hotel Formentor de Pollença (Mallorca). A l'any 1954 és ascendit a cap de recepció, càrrec que manté fins al 1957.

Des de 1959 fins l'abril de 1964 és cap de recepció de l'Hotel Fénix de Palma. Aquest any es desplaça a Eivissa per començar els seus propis negocis d'hoteleria. L'any 1967 inaugura l'Hotel Fenicia, de Santa Eulàlia des Riu, en qualitat de director i conseller delegat de la societat propietària. L'any 1978 ven l'Hotel Fenicia i adquireix l'Hotel Royal Plaza a Eivissa que inaugura el 1980. L'any 1994 passa a ser el seu president i director general, càrrecs que manté a l'actualitat.

A més de la seva tasca professional en el sector hotelier, és cofundador del Skal Club d'Eivissa (1967). Des de 1969 exerceix diversos càrrecs dins la Federació Espanyola i l'Associació Internacional dels Skals Clubs (AISC).

Des de l'any 1967 és soci de Foment del Turisme d'Eivissa, on ha ocupat els càrrecs de vocal del Comitè Executiu; vicepresident entre 1972 i 1980, a més de formar part del I Comitè que creà la moda Adlib, i és l'autor d'aquest vocable amb ressò internacional.

Impulsor i creador del Rotary Club d'Eivissa, l'any 1981, del qual actualment és el vicepresident. És soci fundador de l'Associació Balear de Directius d'Empresa (1998).

President de la Junta Insular d'Eivissa i Formentera l'any 1994, és l'impulsor i creador de l'associació Ibiza y Formentera contra el Càncer.

Des de 1985 presideix l'Associació amics del Teatre " Theatre Trust of Ibiza" i és vocal de la Junta Rectora del Museu d'Art Contemporani d'Eivissa des de 1992.

Cofundador del Comitè Local de Santa Eulàlia des Riu de la Unión de Centro Democrático (UCD), el 1977 n'és elegit president. El 1978 es presenta a les eleccions municipals i al Consell d'Eivissa i Formentera i surt elegit regidor per Santa Eulària des Riu. L'any 1980 es dóna de baixa del partit i renuncia a l'acta de regidor.

Ha estat distingit amb la medalla de plata al mèrit turístic concedida pel Ministeri de Turisme l'any 1983; la medalla d'or del Foment de Turisme d'Eivissa; medalla de plata del Consell d'Eivissa i Formentera i clau de plata de la ciutat de Las Vegas i de la ciutat de Cartagena d'Índies.

JOSÉ CERDÀ GIMENO (València, 1931)

Notari. Nascut a València l'any 1931, es llicencià en dret per la Universitat de València i, posteriorment, ingressa en el cos superior d'administradors civils de l'Estat.

La seva carrera comença quan ingressa en el cos de notaris de Madrid i després, l'any 1968, va ocupar la notaria de Formentera. Va ser el primer notari que va tenir l'illa. La seva relació amb les Pitiüses tindrà continuïtat en accedir també a la notaria de Santa Eulària des Riu i a la de la ciutat d'Eivissa, on va exercir la seva vocació fins a la seva jubilació en el 2001.

Pels seus reconeguts estudis sobre el dret foral, l'any 1972 va ser nomenat per la Comissió de Juristes d'Eivissa ponent especial per a la revisió de la compilació del dret civil de Balears. Fruit d'una incansable tasca en aquesta matèria és la designació com a vocal de la Comissió d'Experts per a l'estudi d'una possible reforma de la compilació del dret civil de Balears que va aprovar el Consell de Govern l'octubre de 1998. A més, el Consell Insular d'Eivissa i Formentera el nomenarà vocal del Consell Assessor per al Manteniment, Conservació i Defensa del Dret Foral d'Eivissa i Formentera.

El 1980 va ser nomenat representant d'Espanya davant el Consell d'Europa en el denominat Comitè d'Experts sobre el Dret dels Cònjuges. Membre originari de la Secció Foral de Balears de l'Institut Espanyol de Dret Foral, des de juny de 2003 és acadèmic numerari de l'Acadèmia de Jurisprudència i Legislació de Balears i ha participat en la fundació de l'associació Instituto de Desarrollo y Análisis del Derecho de Familia en España.

Entre les distincions obtingudes figuren el nomenament com a fill adoptiu de l'illa de Formentera, per acord unànim de la corporació municipal l'any 1984, i la Creu d'Honor de l'orde de Sant Raimundo de Penyafort, concedida pel Ministeri de Justícia el 22 de juliol de 2002.

Des de l'any 2005 és doctor en dret per la Universitat de València amb la tesi titulada La prohibición de sucesión contractual en el Código Civil.

MIQUEL BOSCH FLEXAS (Palma, 1940)

Capità de la Marina Mercant des de 1968. Ha comandat, entre d'altres, els vaixells Torres de Quarte i Juanita de Chacártegui.

El 1970 ingressà a la reserva naval activa de l'Armada espanyola amb el grau d'alferes de nau, i va estar embarcat a la corbeta Diana, al petrolier Teide, al calador CR-1, a la patrullera V-21 com a comandant, i al pescamines Ulla en qualitat de segon comandant.

El 1981 fou segon comandant de la Base Naval de Sóller. Destinat posteriorment a Santurce (1986) com a ajudant de Marina, tornà a Sóller com a cap de la base, i com a capità de corbeta el 1988. El 1992 ascendí a capità de fragata. El febrer de 2005 passà a la reserva.

Ha estat condecorat successivament amb la Placa, Encomienda i Creu de San Hermenegildo; Placa i Creu al Mèrit Naval; Creu al Mèrit Aeronàutic; així com amb diverses distincions civils com les creus de bronze i plata de la Creu Roja, per la tasca desenvolupada com a patró del buc de salvament de la Creu Roja Virgen de Lluc.

Des de gener de 2006 és president del Comitè Local de Sóller.

MARIA VÁZQUEZ PULGARÍN (Còrdova, 1947- Sóller, 2005)

(a títol pòstum)

Tenia la titulació de disseny de moda però va enfocar la seva vida als serveis socials i al periodisme. Voluntària de la Creu Roja des de 1978, fou presidenta de la institució des de l'any 1990 fins que va morir, amb la qual cosa es va convertir en la persona de les Illes Balears que ocupà més anys aquest càrrec. Va formar un cos de voluntaris de la institució a la Vall i era col·laboradora habitual de l'Oficina de Drets Humans del Ministeri d'Afers Socials, on destaquen les seves funcions per facilitar l'arribada i l'estada dels refugiats bosnians que fugiren de la guerra durant el 1992. També va promoure un programa d'acollida d'infants de Txetxènia.

Entre les distincions més importants per la seva labor humanitària destaca la Medalla de Plata de la Creu Roja Espanyola.

D'una rellevància semblant fou la seva vinculació al món del periodisme. Va treballar des de l'any 1979 a Última Hora, on va reflectir la desavinença política i social de Sóller. També eren freqüents les seves cròniques de Fornalutx, Deià i Valldemossa. Va col·laborar activament amb la revista Brisas, així com amb Última Hora Radio, Antena 3 Balears, TVE Balears i M7.

Maria Vázquez va dirigir el grup Terra Nova, que tradicionalment organitzava «l'Adoració dels tres Reis d' Orient» de Llorenç Moyà, a l'església de l'hospital del municipi.

La seva tasca social, periodística i cultural fou reconeguda amb el premi Reconeixement de Mèrits, atorgat per l'Associació Sollerica de Cultura Popular.

BARTOLOMÉ MARÍ-MAYANS TUR (Eivissa, 1927 – Eivissa, 1998) **(A títol pòstum)**

Fou cofundador de Zumos Naturales, S.A., a Eivissa, i pertanyia a la tercera generació de la família Marí-Mayans i continuà l'expansió de la destil•leria. Fou el vertader forjador de la marca «Marí Mayans» i donà al negoci familiar el caràcter actual d'empresa consolidada.

Va modernitzar les instal•lacions incorporant-hi maquinària automàtica i modernes tècniques de control de qualitat, i va saber hamortitzar la tradició amb la qualitat i la innovació. L'any 1973 va traslladar la fàbrica a les actuals instal•lacions de Puig d'en Valls.

Les matèries primeres provenen del camp d'Eivissa i Formentera i els seus productes tenen el segell de Producte Balear. Produeixen un total de 300 productes, tot i que els protagonistes són les quatre especialitats de la casa: l'absenta —producte anomenat com la millor absenta d'Europa—; la frígola —licor original d'Eivissa, que forma part de la gastronomia i la cultura de les Pitiüses—, el palo —aperitiu de tradició centenària— i, finalment, les herbes, —licor emblemàtic de les Pitiüses.

Gràcies al començament de l'obertura als mercats exteriors, l'empresa ha aconseguit importants distincions i un reconeixement a la qualitat dels seus productes. Algunes d'aquestes distincions són:

- 2000 Medalla de Plata a la Internacional Wine and Spirits Competition (Londres)
- 2000 International Gold Star For Quality (Madrid)
- 2001 Medalla de Plata a la Internacional Wine and Spirits Competition (Londres)
- 2002 Medalla d'Or a la Internacional Wine and Spirits Competition (Londres).

Actualment, s'ha aconseguit que la producció de la destil•leria superi el milió de litres anuals i que el cinquanta per cent d'aquesta s'exporti de l'illa arreu del món.

MATEO CLADERA MATAS (Santa Margalida, Mallorca, 1941)

Llicenciat en dret i en ciències de la informació (periodisme).

Diplomat en relacions públiques i protocol per l'Escola Internacional de Protocol. Actualment és professor de l'Institut for International Research amb seu a Madrid.

Des de 1971 fins a l'any 1984 treballa com a redactor del Diario de Baleares a Palma.

L'any 1984 és nomenat cap de Premsa de l'aeroport de Son Sant Joan de Mallorca. Un any més tard passa a ser cap de Relacions Externes i Protocol de l'aeroport de Palma, fins a l'1 de gener de 2006.

Ha estat professor de psicologia a l'Escola de Turisme.

L'any 1986 rep el premi Naranja que atorga el Gremi de Redactors Gràfics de Mallorca.

L'any 2005 rep el premi al Millor Cap de Gabinet de Premsa de les Illes Balears concedit per l'Associació de Comunicació i Relacions Públiques.

Participa activament en l'associació cultural del seu poble i en la festivitat de la Beata. L'any 1984 publica el llibre La processó més típica de Mallorca que permet que la processó de la Beata sigui declarada d'interès turístic.

Participa en nombrosos seminaris dedicats tant a comunicació com a turisme. Convidat pel Ministeri de Turisme de la República Dominicana imparteix, a Santo Domingo, l'any 2005, un seminari sobre el model i la gestió de l'aeroport turístic.

ERNESTO RAMÓN FAJARNÉS (Eivissa, 1933)

Tècnic turístic i cofundador de l'Escola de Turisme d'Eivissa a l'any 1965, amb la qual cosa va oferir als eivissencs la possibilitat d'accedir a la direcció de les empreses turístiques. Professor de l'Escola de Turisme i de l'Escola de Formació Professional d'Eivissa fins que es va jubilar el 1999.

Persona molt destacada dins l'àmbit turístic. Fou director durant 20 anys de l'Hotel Hacienda, i al llarg d'aquest temps el convertí en el primer hotel de cinc estrelles d'Eivissa.

President del Foment del Turisme durant quatre anys i, en l'actualitat, n'és membre del Comitè Executiu.

Ha estat condecorat amb la Medalla de Plata al Mèrit Turístic, atorgada pel Ministeri d'Informació i Turisme; amb la Medalla de Plata del Consell Insular d'Eivissa i Formentera, i amb la Medalla d'Or de la Ciutat d' Eivissa (Ajuntament d' Eivissa). També ha estat guardonat per l'Associació d'Escriptors de Turisme de Califòrnia.

És autor del llibre *Historia del Turismo de Ibiza y Formentera*.

MARGARITA RETUERTO BUADES (Palma, 1944 – Madrid, 2005)
(a títol pòstum)

Advocada amb un màster en dret comunitari i política europea, tenia, a més a més, diversos títols en dret comunitari, aeronàutic, urbanístic, sanitari i dret humà, que la dugueren a escriure diversos treballs, llibres i articles.

Va tenir una llarga trajectòria en diversos càrrecs amb responsabilitat institucional: Defensora del Poble de forma interina, Consell General del Poder Judicial i Defensora del Pacient de la Comunitat de Madrid. Des de l'any 1995 fou membre electe de la Comissió Internacional de Juristes —òrgan consultiu que promou les normes legals i defensa la independència dels missers i dels jutges. Membre del seu Comitè Executiu i de l'Assemblea de la Secció Espanyola, fou la primera directora europea de l'Institut Internacional del Defensor del Poble —corporació que agrupa la llei pública juntament amb les institucions de drets humans no judicials.

En qualitat d'experta en drets humans, la seva participació a congressos i seminaris ha estat molt àmplia, tant en el marc de les Nacions Unides, el Consell d'Europa, el Parlament Europeu i la Conferència Europea de Cooperació i Seguretat, com també en el món acadèmic i universitari. Va pertànyer al Comitè Espanyol contra el Racisme i al Comitè Nacional del 50 aniversari de la Declaració dels Drets Humans, en representació del Consell General del Poder Judicial. Té altres títols diversos i també condecoracions com la Medalla d'Or de la Creu Roja, en reconeixement de la seva tasca en matèria d'estrangeria i d'asil, i la Gran Creu de Sant Raimundo de Penyafort.

Fou membre de diverses fundacions: Aequitas (Consell General del Notariat), Fundació Directa —especialitzada en el desenvolupament integrat de programes d'entrenament europeus per a dones—, Associació Florència —encarregada de la cura de dones maltractades—, Federació Espanyola de Dones Empresaríes, Executives i Emprenedores (FEDEPE), Fundació Maria Wolf —dedicada a la malaltia de l'Alzheimer— i Associació Espanyola de Dones Advocades i EWLA (European Women Lawyers Association).

RAFAEL SOCIAS MIRALLES (Montuïri, 1923)

Nascut a Montuïri (Mallorca) el 26 de novembre de 1923.

Perit mercantil. Oposita l'any 1946 a La Caixa i aconsegueix una plaça a Catalunya. Un any després s'incorpora a una plaça vacant a les Illes Balears.

Ha estat vocal provincial de banca, borsa i estalvi a Palma, entre l'any 1956 i el 1957. Vocal nacional del Sindicat de Banca, Borsa i Estalvi representant de Ceuta, Melilla, Canàries i Balears.

Nomenat president del Comitè d'Empresa de La Caixa i fundador del Sindicat Independent d'Estalvis de La Caixa.

Delegat de La Caixa a Felanitx des de 1963 fins a 1984 i vocal nacional d'estalvi.

És el promotor de la primera llar del pensionista que existeix a les Illes Balears i que té la seu a Felanitx des de fa trenta anys.

Des de la seva jubilació del món professional, el dia 31 de desembre de 1984, es dedica activament a millorar la qualitat de vida de les persones majors i ha aconseguit que es creïn més de 40 clubs o associacions per a persones majors a Mallorca.

L'1 de gener de 1984 va ser nomenat president del Club de Persones Majors de Montuïri. Des del 1987 fins al 2004 ha estat president de la Federació Balear de Persones Majors.

Durant dos mandats, des del 1996 fins al 2004, ha estat vocal del Consell Estatal de Persones Majors i fa 16 anys que pertany a la Junta Directiva de la FIAPA, Federació Internacional de Persones Majors.

Des de la creació, l'any 2005, és el president de la Confederació de Federacions de Persones Majors.

JAUME GRIMALT OBRADOR (s'Horta, 1937)

Enginyer agrònom. Neix a s'Horta (Felanitx) l'any 1937. Perit agrícola per l'Escola Tècnica de Perits Agrícoles de Barcelona i llicenciat en enginyeria agrònoma per l'Escola Tècnica Superior d'Enginyers Agrònoms de Madrid.

Va començar la seva trajectòria professional l'any 1964 com a enginyer de la Direcció General de la Producció Agrària a Madrid per integrar-se, a continuació, en la Secció

de Comercialització. Durant aquesta època va ser nomenat, en representació del Ministeri d'Agricultura, vocal de la Mutualitat Nacional Agrària de la Seguretat Social.

A partir de 1969 és traslladat a Balears com a enginyer encarregat del Servei de Preus i Mercats de la Secretària General Tècnica del Ministeri d'Agricultura. A continuació desenvolupa diverses labors en el Servei Nacional de Productes Agraris (SENPA) i en la Direcció Territorial del Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació, tots a les Illes Balears.

L'any 1990 és nomenat director territorial del Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació a les Illes Balears, lloc que va ocupar 7 anys fins al seu nomenament com director de l'Àrea d'Agricultura i Pesca de la Delegació del Govern a la comunitat autònoma de les Illes Balears, càrrec que va ocupar fins a la seva jubilació el 2005.

Paral·lelament a les seves obligacions amb les diferents administracions, va ser president del Consell Regulador de la Denominació d'Origen Pla i Llevant de Mallorca (2003-2004), president del Consell Agrari Insular de Mallorca (2004) i és vocal del Consell d'Administració de Mercapalma (2005).

També ha col·laborat activament, per raó del seu càrrec, en la creació i posada en funcionament del Parc Nacional Maritimoterrestre de l'Arxipèlag de Cabrera, i en la reestructuració i regularització del sector lacti.

MARIANO RIBAS RIBAS (Sant Antoni, 1921)

Empresari. Nascut el dia 14 de febrer de 1921, és fill d'Alfonso Ribas Piqué, que fou el cofundador de l'empresa de transport regular de viatgers per carretera entre Sant Antoni i Eivissa, concessió que fou atorgada definitivament el 1928.

Encarregat de dur l'administració de l'empresa del seu pare, actualment Autobuses San Antonio, així com de la tenda familiar de queviures, fundada pel seu padri devers 1900, ha convertit Casa Alfonso en una tenda de gourmet reconeguda a tota l'illa.

Per altra banda, va obtenir diverses primeres llicències de taxis de Sant Antoni i es convertí en un dels pioners en aquest sector.

Professionalment s'ha reconegut la seva tasca empresarial amb el reconeixement a Hereus d'Alfonso Ribas Piqué, com a empresa de l'any, atorgada per la Cambra de Comerç d'Eivissa i Formentera; reconeixement de Casa Alfonso com a empresa de l'any atorgada per la PIMEEF; i concessió de placa honorífica per part de la Federació

Nacional d'autobusos FENEBUS al mèrit empresarial en transport, placa atorgada per pertànyer 75 anys a FENEBUS.

Actualment Casa Alfonso està certificada pel Govern de les Illes Balears i ha adquirit el segell de "Comerç Excel•lent". Autobuses San Antonio és la primera empresa balear de transport regular de viatgers certificada en la norma UNE ISO 9001;2000. A més, va rebre el premi a la millor petita i mitjana empresa nacional el 2004 per la revista especialitzada en el sector Viajeros.

FUNDACIÓ JUAN MARCH (Madrid, 1955)

Creada el 1955 pel financer Juan March Ordinas, la Fundació Juan March és una entitat cultural i benèfica de caràcter privat, nascuda de l'interès per la cultura espanyola i de la voluntat d'afavorir, mitjançant una política d'ajudes, beques i pensions, l'estudi, la investigació i la creació en els més diversos camps de la cultura i de la ciència.

La literatura i el teatre han estat molt presents en les activitats culturals de la Fundació. Així, a partir de 1975, la Fundació ha organitzat més de 450 conferències, reunions i actes diversos. Des dels seus inicis, la Fundació donà suport també a les ciències biomèdiques, concedint al llarg dels seus 50 anys d'història unes 800 beques i ajuts tant per a la investigació com per a l'adquisició de materials. Ha promogut també 200 trobades científiques. Destaca la creació d'una Biblioteca de la Ciència, integrada per 1.412 volums que foren donats a l'Acadèmia de Ciències Exactes, Físiques i Naturals.

En el camp de l'art, destaca la labor de recuperació i conservació del patrimoni artístic; en són exemple nombrosos retaules gòtics de diverses esglésies de Mallorca. La Fundació, en el mig segle d'existència, ha organitzat un total de 560 exposicions monogràfiques de grans artistes internacionals i moviments artístics, principalment del segle XX, visitades per més de 10 milions de persones. Ha concedit també 500 ajuts per a estudis i treballs de creació.

Amb el nom de Col•lecció March, la Fundació inaugura el 1990 el Museu d'Art Espanyol Contemporani de Palma. Després de diverses reformes i ampliacions, en les 16 sales exhibeix 69 obres de 52 autors espanyols. Compta, a més, amb sales per a exposicions temporals.

Les ciències socials, la música, les humanitats, el dret, les ciències sagrades, la filosofia, la història, l'arquitectura i l'urbanisme, les ciències de la informació, i d'altres disciplines, han estat també objecte d'interès de la Fundació Juan March, a través de premis, ajuts, beques, programes d'investigació i de nombroses activitats.

De la tasca desenvolupada per la Fundació Juan March s'han de ressaltar les tres biblioteques per a investigadors, creadors intèrprets i públic en general. Així, el 1977 es creà la Biblioteca de Teatre Espanyol Contemporani i el 1983 el Centre de Documentació de Música Espanyola Contemporània, actualment fusionats en la Biblioteca Espanyola de Música i Teatre Contemporanis, la qual disposa de més de 150.000 documents. La Fundació és titular de la Biblioteca de Ilusionismo i de la Biblioteca Julio Cortázar.

MARGALIDA LLOBERA LLOMPART, MARGALUZ (Palma, 1939- Palma, 2006) (a títol pòstum)

Actriu, cantant i ballarina. La seva versatilitat li va permetre conrear diferents arts escèniques. Gràcies als estudis de dansa i música al Conservatori Nacional de Buenos Aires, la seva carrera es dirigí al principi cap al ball clàssic espanyol i el ball modern, estils amb els quals va recórrer escenaris i platós de Barcelona, Londres, París, Itàlia i Suïssa.

Per la seva bellesa i simpatia aconseguí el 1961 els títols de Miss Balears i Dama d'Honor de Miss Espanya.

Amb el grup Los Valldemossa fou número u de la música lleugera espanyola dels anys 70. Amb la cançó «Fiesta» aconseguí la medalla de bronze al Festival Pre-Eurovisió. També va desenvolupar la faceta de solista.

Però va ser en el teatre, a partir de 1967, on desenvolupà una llarga carrera que començà en la Companyia Xesc Forteza, amb la qual treballà durant vint-i-cinc anys com a primera actriu. Ha protagonitzat innumerables comèdies, com ara Ninette i un senyor de Mallorca, Majórica, Jubilat ve de jubileu... Pere Noguera la dirigí en El marquès de sa Rabassa, de Pere Capellà, i Antoni M. Thomàs li tragué la vessant dramàtica en Espectacle de Fo. Ha estat, durant quatre dècades, la primera dama del teatre mallorquí.

Ha rodat també cinema i ha participat a sèries de TV3 -Crims i Temps de silenci- i a L'amo de son Quint, d'IB3.

N'AGNETA

Fundat per Pep Noguera Rosselló fa aproximadament uns 130 anys , n'Agneta és un dels establiments més emblemàtics de Sant Carles, que ha estat regentat per quatre generacions que s'han caracteritzat sempre per un esperit acollidor tan típic del poble eivissenc.

N'Agneta va ser el primer comerç que hi va haver a Sant Carles. A més de botiga era a la vegada bar i estanc, conegut amb el nom de Can Pep Benet. Més tard, abans de l'any 40, es fa càrrec d'aquest establiment Ana Maria Marí Torres, casada amb un fill del fundador i mare de Nestor Noguera Marí, qui el dirigeix des de fa trenta anys i n'és l'actual propietari. Aquest establiment va aconseguir un important renom internacional als anys 60 i 70 quan Eivissa era el paradís dels hippies. És en aquests anys quan pren el nom de n'Agneta.

Aquest bar, ubicat al mateix cor de Sant Carles, just devora l'església, que elabora les seves pròpies herbes eivissenques amb el registre de ca n'Agneta de Sant Carles, seguint la tradició i la recepta que feien els padrins o güelos, ha estat motiu de nombrosos reportatges a la premsa i a la televisió.

Ana Maria Marí Torres, n'Agneta, que té 79 anys, ha estat una dona emprenedora i continuadora de la tradició. A més, la seva vivència laboral i trajectòria personal i familiar ha estat relatada per ella mateixa a programes com Vivir cada dia emès en els anys 70 per televisió i ha col·laborat darrerament en la sèrie de televisió Cuéntame de TVE.

MARIA MAYANS JUAN (Formentera, 1930)

Cantadora popular. Va néixer a Sant Ferran de Formentera l'any 1930. Va començar a cantar quan tenia 11 anys i va aprendre l'ofici escoltant la seva mare i els seus familiars que cantaven i redoblaven fent les feines del camp i animant les festes.

Des de fa molts d'anys fa versos, els prepara o els improvisa i fins i tot ho ensenya fent classes particulars a ca seva a al·lots joves que volen aprendre a cantar redoblant, cançó de porfèdia i cançó de tres.

Al llarg de la seva vida ha cantat a tots els pobles de les Pitiüses i ha participat en el Festival de Glosadors que es fa a Sant Antoni de Portmany.

Fa més de 24 anys que la poden escoltar a la Cantada a la Serena que se celebra anualment als Cubells de Sant Josep. Destaca també la seva participació en el Festival de Cançó Glosada de Manacor i en actes organitzats per "Sa Nostra".

La seva tasca de recuperació i consolidació de les tradicions més arrelades al costumari formenterenc a través de la glosada popular la fan reconeguda i admirada arreu de l'illa.

JOAN FERRER TORRES (Barcelona, 1935)

Empresari hotelier. Joan Ferrer Torres conegut popularment per Juanito Plater és el millor exemple d'empresari hotelier capdavanter. Als tres anys arriba a Formentera on la seva trajectòria professional comença ben aviat, a l'edat de 13 anys, quan transportava, amb bicicleta, el menjar als escassos turistes que visitaven l'illa.

L'estiu de l'any 1955 s'inaugura l'Hotel Cala Saona, un hotel casolà del qual és l'ànima com a director, propietari i administrador. Un recinte hotelier de tres estrelles situat en una platja privilegiada i on continua fent feina i aportant els seus coneixements a l'empresa familiar.

La seva contribució al desenvolupament turístic de qualitat a l'illa de Formentera es fa realitat amb el projecte de reforma i modernització que l'any 1987 es va presentar al Govern.

L'esforç i la constància heretada de l'experiència del seu pare que, segons conten, va ser cuiner de la Casa Reial de Mònaco, els ha sabut transmetre als seus fills que continuen treballant de valent en el sector.

ANTONI PRATS CALBET (Eivissa, 1927)

Pintor, esportista, escriptor. Realitza estudis primaris a Sa Graduada i el batxillerat a l'Institut d'Ensenyança Mitjana de Dalt Vila.

Es dedica al comerç familiar, i la seva inquietud el porta a la creació de la Creu Roja del Mar i activitats educatives a l'escola de vela.

Promou amb pares amb fills discapacitats la creació de l'Associació de Pares de Nins i Adolescents Discapacitats a Eivissa i Formentera. Primera associació que té com a finalitat inicial l'escolarització dels infants amb necessitats especials, que en aquell moment no tenien cap opció a les Pitiüses. L'any 1974, després de llogar al barri de Cas Serres i instal·lar les primeres aules d'educació especial a Eivissa, es va dirigir a SSMM la Reina Sofia, contacte que va donar l'empenta necessària per a la construcció del Centre de Can Cifre.

Promou juntament amb altres institucions, la creació del Patronat per a la Protecció de la Salut Mental i Benestar Social d'Eivissa i Formentera. Des de l'inici va ser el president de la Comissió de Salut Mental. Va promoure la creació dels Tallers Ocupacionals, dedicats a oferir terapèutica i d'altres activitats als joves i adults discapacitats.

Preocupat per la conservació de les tradicions eivissenques, el seu coneixement s'ha vist recollit amb el llibre La pesca d'abans a les Pitiüses, publicat l'any 1997 per la Conselleria de Cultura del Consell Insular d'Eivissa i Formentera.

La mar també és present, entre altres temàtiques, en la seva activitat artística: la pintura. Format en les ensenyances de Narcís Puget Viñas o del bodeguista Vicente Rincón, el seu desenvolupament artístic és en gran part autodidacte.

El Consell Insular d'Eivissa i Formentera, en la celebració del seu 25è aniversari l'any 2004, li concedeix la Medalla pel Treball Social.

Va rebre la Medalla de Plata de la Creu Roja l'any 1976 per afavorir la creació de Creu Roja del Mar.

MIGUEL CODOLÀ CAMPS (Barcelona, 1926)

Empresari i tècnic en activitats turístiques. Neix a Barcelona l'any 1926. Llicenciat en dret és, a més, agent de la propietat immobiliària i titulat en direcció d'empreses i activitats turístiques.

Va ser el primer president i cofundador de la Federació Hotelera de Balears (1975), organisme que té entre els seus objectius la representació, la defensa i la promoció dels interessos comuns de les vint-i-una associacions que agrupa. També va ser president de la Cooperativa d'Hotelers COFEBA; vicepresident del Foment de Turisme de Mallorca; president del Comitè Organitzador de Tecnoturística i membre de la Fundació Illes Balears, a més de secretari de l'Associació Nacional de Zones Turístiques d'Espanya (ZONTUR).

És president del grup hotelier Valentin Hotels, que té 9 establiments turístics i és propietat exclusiva de la família Codolà-Bonet.

Entre els seus mèrits i reconeixements es troben l'Escut d'Or de l'Escola de Turisme de Balears, la Placa d'Or de Cofeb, la Insígnia d'Or de la Federació Hotelera, el premi Honderos del Foment de Turisme de Mallorca, la Insígnia d'Or al mèrit turístic de ZONTUR i la T d'Or de Tecnoturística, entre d'altres.

ERWIN BECHTOLD (Colònia, 1925)

Pintor. Obtingué a Colònia el diploma de mestre caixista i impressor. Durant el període d'aprenent realitzà uns breus estudis a les escoles d'oficis de Colònia, amb Friedich Vordemberge. Per iniciativa d'aquest exposà per primera vegada. El 1950 es

traslladà a París on treballà amb Fernand Léger. El 1954 descobrí l'illa d'Eivissa, que seria el seu futur àmbit laboral.

La seva tasca com a interiorista s'ha orientat cap a espais públics i treballs d'arquitectura interior. Des de l'informalisme fins a l'austeritat de les variacions de l'angle damunt d'una superfície plana, l'obra d'Erwin Bechtold ha recorregut un llarg camí pels territoris més suggestius de l'art contemporani.

El 1959 fou membre fundador del Grupo Ibiza 59 i començà a participar en exposicions col·lectives i individuals a El Corsario. Després d'una època de formes sensuals damunt grans superfícies blanques, el 1966 començaren a aparèixer els primers indicis geomètrics. D'aquesta època data la sèrie Finger singer.

Aspectes importants per a la seva evolució artística foren la prolongada estada a Berlín l'any 1957, així com la temporada a Anglaterra el 1966, on treballà en diverses acadèmies d'art com a professor convidat. El 1968 exposà a la Documenta de Kassel. El 1974 obtengué el primer premi de la VI Biennial Internacional d'Art d'Eivissa.

El 1974 inicià les sèries sobre el tema marge-pertorbació de la forma bàsica, seguides el 1987 per la sèrie sobre el tema angle/superfície/espai, que ha continuat fins avui. El més gran dels seus treballs integrats, les quatre façanes del museu Reiis-Engelhorn a Mannheim, fou acabat el 1988.

Entre les seves distincions, destaquen el Premi Miró 1973, el de Professor Honorari per la seva obra vital a Alemanya, el Premi Illes Pitiüses a Eivissa i l'homenatge a l'artista a Art Barcelona 1999.

JOSEP MIQUEL VIDAL HERNÁNDEZ (Maó, 1939)

Físic i investigador. Llicenciat en ciències físiques per la Universitat de Barcelona el 1968.

Ha estat professor de física de l'estat sòlid a la Universitat de Barcelona (1970-1974). És director i fundador de l'Enciclopèdia de Menorca des de 1977, i coordinador científic de l'Institut Menorquí d'Estudis des de 1986.

És membre numerari de la Societat Catalana de Física de la Secció de Ciències Físiques, Químiques i Matemàtiques de l'Institut d'Estudis Catalans des de 1976; membre des de 1991 de la Societat d'Història de la Ciència i de la Tècnica i membre de la Junta Directiva d'aquest Institut des de 1997.

És membre numerari de la Secció de Ciència i Tècnica de l'Institut Menorquí d'Estudis des de 1986. Membre de la Xarxa d'Història de la Ciència des de 1998. Membre del Consell Acadèmic de la Universitat Internacional d'Estiu Illa del Rei (1996-1999). Membre del Consell Acadèmic de l'Escola de Salut Pública del Llatzeret de Maó des de 2001. Membre del Consell Rector de la Universitat Catalana d'Estiu des de 2002. Membre corresponent de la Reial Acadèmia de Medicina de les Illes Balears des de 2003.

Ha publicat tres monografies sobre temes mèdics: Una societat mèdica a la Menorca britànica (1998), Rafael Hernández, un metge liberal menorquí (2000) i El Llatzeret de Maó: una fortalesa sanitària (2002). Ha participat en diversos llibres col·lectius i ha publicat nombrosos articles mèdics i històrics en diverses revistes especialitzades.

Forma part del Comitè coordinador de la Història de la Ciència i de la Tècnica a les Balears i codirigeix el tom Els segles XVIII i XIX: de la fundació de la Universitat Literària a la Restauració canovista.

Ha publicat també diversos articles sobre astronomia i meteorologia a la Gran Enciclopèdia Catalana, l'Enciclopedia Universal Salvat i l'Enciclopedia Salvat, i a Història de la Ciència de l'editorial Planeta.

A més, és autor del llibre El Sistema Solar de la col·lecció "Grandes Temas", de l'editorial Salvat (1973).

CONCHA GARCÍA CAMPOY (Barcelona, 1958)

Periodista. Als set anys es va traslladar amb la seva família a Eivissa, lloc on va iniciar la seva activitat professional. La seva primera feina periodística fou a Ràdio Popular d'Eivissa, on va dirigir un programa que es deia Antena Pública. L'any 1983 va fer unes proves per a TVE, i després aprovà les oposicions de l'ens públic per treballar a Eivissa. Poc temps després fou traslladada a Madrid, on va dur a terme labors de presentadora i de redactora dels serveis informatius.

Va ser presentadora dels telediaris fins a l'any 1987, any en què fou contractada per la cadena SER per conduir i dirigir el magazín dels caps de setmana A vivir que son dos días, programa gràcies al qual ha estat distingida en diverses ocasions: Antena de Oro 1989 —premi que concedeix la Federación de Asociaciones de Radio y Televisión—, Micrófono de Oro 1989, premi Ondas i premi Atlántica 92 l'any 1993. La seva trajectòria professional ha estat molt destacada tant a la ràdio com a la televisió.

L'any 1994 va començar a treballar a Noches de Radio a Onda Cero Radio, programa que li atorgà el premi Antena de Oro l'any 1994 i el Premio Importante, concedit pel Diario de Ibiza l'any 1996.

Al marge de la seva carrera periodística, ha col·laborat amb la campanya d'Amnistia Internacional sobre la violació dels drets de la dona a Bòsnia (1995).

FÈLIX GRASES FREIXEDAS (Barcelona, 1954)

Químic. Llicenciat en ciències i doctor en ciències per la Universitat de les Illes Balears. Des de l'any 1987 és catedràtic de la Universitat de les Illes Balears. De 1988 fins a 1995 fou director del Departament de Química de la UIB, delegat per a la creació de l'Institut Universitari d'Investigació en Ciències de la Salut (IUNICS), primer director de l'Institut (2000-2003) i director del laboratori d'investigació en litiasi renal des de l'any 1998.

Des de 1987 ha dedicat la seva tasca de recerca a l'estudi dels càlculs renals i a les calcificacions patològiques. Entre els treballs més importants cal esmentar l'elucidació del mecanisme de formació dels càlculs renals més freqüents, el desenvolupament d'un sistema d'anàlisi tipus estoig per valorar la capacitat de l'orina per formar pedres al ronyó i el descobriment de la gran capacitat del fitat per evitar el desenvolupament de càlculs renals i altres calcificacions patològiques. Aquests estudis i els resultats estan recollits en unes 250 publicacions científiques internacionals, quatre llibres, sis patents en explotació, 19 tesis doctorals dirigides, i nombroses intervencions a congressos nacionals i internacionals.

Ha rebut diversos guardons i premis com ara l'Antena d'Or, atorgat per Antena3 Radio (1983); el premi a la investigació aplicada, de la Cambra Oficial de Comerç, Indústria i Navegació de Mallorca, Eivissa i Formentera (1999), el primer premi E. Perez-Castro, de Archivos Españoles de Urología (2001); el premi Diario de Mallorca (2004), i el premi Balears del Mundo (2004).

TOMÀS MONSERRAT DOMINGO (Palma, 1940)

Fotògraf. La seva especialitat ha estat les imatges d'esport i seguint la seva obra podem tenir una idea encertada de la història gràfica de l'activitat esportiva a Mallorca.

Treballà a les revistes Mallorca Deportiva i Fiesta Deportiva com a fotògraf de futbol, de ciclisme i de boxa. Més endavant començarà a compaginar la fotografia amb les cròniques periodístiques, tant a diaris com a la ràdio. Ha col·laborat en revistes, com Destino i Triunfo, i en diaris, com Diario de Mallorca.

Quant a llibres, les seves imatges han il·lustrat Real Mallorca'87 (1987) i Balears Hoy (1992), entre d'altres.

Des de 1962 fins a la seva recent jubilació ha estat fotògraf d'Última Hora. També ho ha estat de Brisas i de la Gran Enciclopèdia de Mallorca.

JOAN LLOMPART COLL, TORRELLÓ (La Soledat, Palma, 1939)

Fotògraf. La seva relació amb la fotografia començà als 14 anys, quan entrà a treballar d'aprenent a una botiga de fotografia; d'aquí passà al laboratori on durant dos anys va estar revelant fotos. Més endavant s'associà amb Jaume Torres i va arribar a regentar tres negocis de fotografia. De la fusió dels llinatges seu i del soci nasqué Torrelló, sobrenom que mai no ha abandonat.

Ha estat reporter gràfic durant quaranta anys al Diario de Mallorca, per la qual cosa té un arxiu immillorable de la realitat de Mallorca de les quatre darreres dècades. Fruit d'aquesta documentació són les exposicions Príncep, 30 anys creixent a Mallorca, a la Misericòrdia i un posterior llibre amb el mateix títol, i Cincuenta años pateando Mallorca a El Corte Inglés; totes dues de l'any 2004.

DEMETRIO JORGE PEÑA COLLADO (Vélez Rubio, Andalusia, 1939)

Empresari del comerç. Com a gran impulsor del moviment associatiu entre l'empresariat fundà PIMEM, associació de la qual fou president en el període de 1977 a 1989. En aquesta etapa està especialment orgullós de la creació de la Fundació Deixalles, composta al 50% pel Bisbat de Mallorca i al 50% per PIMEM. Per aquesta iniciativa i altres com les campanyes "No la llancis" se'l considera un pioner en la introducció i la promoció del reciclatge a Mallorca. Dins d'aquesta organització empresarial va crear l'Associació de Comerciants d'Electrodomèstics.

Des de la Federació de la Petita i Mitjana empresa va llançar les publicacions Informatiu PIMEM (1979), i l'especialitzada en economia Salmon, posteriorment denominada Eurosalmon, de les quals ha estat un col·laborador habitual.

També fou president de PIME-Balears entre 1989 i 1992. Des de 1986 fins a la seva jubilació, l'any passat, ha estat el president de l'Associació del Petit i Mitjà Comerç de Mallorca, PIMECO. Sempre ha destacat per la defensa del seu col·lectiu davant altres interessos.

BARTOMEU SALLERAS FUSTER (Porreres, 1938 - Palma, 2005)

(A títol pòstum)

Fotògraf institucional. La seva vocació ja nasqué a la infància i en els anys de penúria de la Postguerra aconseguí que els seus pares li regalassin una càmera. Als 14 anys començà a treballar a les cases de fotografia més conegudes de Palma: Casa Julià, Casa Martorell i, finalment, Casa Planas. Eren els inicis del turisme i els visitants volien endur-se la imatge de la seva estada a l'illa.

Va col·laborar a l'Última Hora, retratant la realitat illenca i la primera arribada dels famosos. Va ser empresari del petit comerç, obrint la seva pròpia tenda de fotografia.

Ha estat el fotògraf oficial de tots els presidents que han governat aquestes Illes i, com a tal, ha plasmat les entrevistes amb persones destacades de la política, l'economia, la cultura i les arts. Com a conseqüència de la seva professió, ell mateix es va convertir en una persona popular a les Illes Balears, conegut en tots els estaments de la vida social.

Des de 1978 a 2002, va captar la labor dels governs autonòmics i preautonòmics. El seu llegat fotogràfic és un valuós testimoni de l'evolució de les institucions de les Illes Balears.

JOSÉ SERRA COSTA (Eivissa, 1941)

Cambrer. Nascut a Sant Francesc de Paula, Eivissa, el dia 12 de desembre de 1941.

Després de cursar estudis primaris es dedica professionalment al sector de la restauració, A l'edat de 15 anys, comença a treballar com a cambrer en el recentment inaugurat Hotel Eivissa ses Figueretes.

Durant els anys 60 es trasllada a Mallorca on treballa en el Johames Humberts Bar (Es Carrussel) (1959) a la zona del Terreno, de Palma. La seva activitat dins el món de la restauració continua en el Bar Restaurante África (des de 1960 fins al 1962), en el FDO de Oleza el 1963. A Eivissa continua la seva professió a l'Hotel Helios, l'any 1965, i des de l'any 1966 fins al 1972 a l'Hotel Remo on ocupa el lloc de segon mestre i també el de cap de menjador.

L'any 1964 es trasllada a Alemanya per perfeccionar el seu nivell d'alemany.

Des del dia 8 d'agost de 1973, dia de la inauguració de la Cafeteria Milán, situada a la via Púnica, 6, d'Eivissa, hi treballa com a cambrer.

Destaquen en ell l'amabilitat i el bon tracte als clients.

VICENÇ MAYANS ESCANDELL (Formentera, 1959)

Cambrer. Va néixer a la Mola, Formentera, el 31 d'agost de 1959. Des de l'any 1973 va començar a treballar en el món de la restauració. El Restaurant Capri des Pujols, el més antic de l'illa, va ser el primer.

Des de llavors ha fet feina a diferents establiments de renom de Formentera on sempre ha aportat la seva experiència i professionalitat que és reconeguda pels clients i veïns.

Actualment ocupa el càrrec de màitre del restaurant Es Molí de Sal de la platja d'Illetes de Formentera on s'aprecia la seva diligència i amabilitat. En aquest famós restaurant hi fa feina des de l'any 1989.

La seva trajectòria de 33 anys de dedicació, competència i esforç el fan mereixedor del Premi Ramon Llull de 2006.

ANTONIO CARDONA TORRES (Sant Antoni, 1911)

Empresari turístic. Neix a Sant Antoni el 30 de juny de 1911. Als 18 anys es trasllada a Eivissa on s'inicia en l'ofici de forner a Ca's Corpet. Compleix el servei militar a Menorca, i en el viatge d'Eivissa a Maó, via Barcelona, assisteix a l'Exposició Universal, una cita que el va convertir en un innovador, i d'on prengué idees per a implementar-les en els seus establiments. Des de llavors, cada any, acudeix a la Fira de Mostres de Barcelona per estar al corrent de les últimes iniciatives en el sector.

Una vegada finalitzada la seva formació militar, torna a Eivissa per iniciar el seu propi negoci de forn, on introdueix tot tipus de millores contractant la maquinària més moderna i introduint idees observades fora de l'illa.

El 1945 inicia els treballs de construcció de l'Hotel San Antonio, amb la novetat d'incloure diverses habitacions amb bany privat i un cuiner professional de reconegut prestigi. De llavors ençà els seus esforços per millorar l'oferta i la promoció de Sant Antoni no van cessar.

Segueix innovant amb la creació d'excursions en taxi a diferents parts de l'illa i amb la creació de la sala de festes Illa Blanca que, amb la col·laboració d'Alfonso Rivero, va ser un referent nocturn de l'illa.

A finals dels 50 inicia la construcció de l'Hotel Florida, el primer hotel de l'illa amb bany i telèfon en totes les habitacions. Després arribarien els hotels S'Estanyol, San Rem, Els Pins. Funda amb altres socis l'agència de viatges Portus Magnus.

A més de la seva activitat hotelera, no va abandonar mai la seva primera professió i la seva panificadora subministra pa als principals establiments de Sant Antoni.